

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 297

din 29 mai 2025

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 3 alin. (2), ale art. 6 alin. (1) lit. d) și ale art. 12 alin. (6) din Legea nr. 176/2010 privind integritatea în exercitarea funcțiilor și demnităților publice, pentru modificarea și completarea Legii nr. 144/2007 privind înființarea, organizarea și funcționarea Agenției Naționale de Integritate, precum și pentru modificarea și completarea altor acte normative

Marian Enache	— președinte
Mihaela Ciochină	— judecător
Cristian Deliorga	— judecător
Dimitrie-Bogdan Licu	— judecător
Laura-Iuliana Scânteii	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Elena-Simina Tănăsescu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Valentina Bărbățeanu	— magistrat-asistent

1. Pe rol se află soluținarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 3 alin. (2) și ale art. 12 alin. (6) din Legea nr. 176/2010 privind integritatea în exercitarea funcțiilor și demnităților publice, pentru modificarea și completarea Legii nr. 144/2007 privind înființarea, organizarea și funcționarea Agenției Naționale de Integritate, precum și pentru modificarea și completarea altor acte normative, excepție ridicată de Dumitrița Laura Chițan în Dosarul nr. 45/301/2018 al Tribunalului București — Secția a II-a contencios administrativ și fiscal și care constituie obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 2.296D/2019.

2. Primul termen de judecată a fost stabilit pentru data de 30 ianuarie 2024 când, având în vedere cererile de întrerupere a deliberărilor pentru o mai bună studiere a problemelor ce formează obiectul cauzei, în temeiul prevederilor art. 57 și ale art. 58 alin. (3) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, Curtea a amânat succesiv pronunțarea pentru 21 februarie 2024, 6 martie 2024 — termen preschimbat, în temeiul art. 230 din Codul de procedură civilă coroborat cu art. 14 din Legea nr. 47/1992, pentru data de 7 martie 2024, apoi 19 martie 2024 și 10 aprilie 2024, când, având în vedere necesitatea lămuririi suplimentare a unor aspecte, în temeiul art. 58 alin. (4) din Legea nr. 47/1992, Curtea a dispus repunerea cauzei pe rol, stabilind un nou prim termen de judecată pe data de 23 aprilie 2024, când au avut loc dezbateri în ședința publică, la care a participat reprezentanta Ministerului Public, procuror Loredana Brezeanu, dezbaterile fiind consemnate în încheierea din acea dată. Având în vedere, după caz, cererile de întrerupere a deliberărilor pentru o mai bună studiere a problemelor ce formează obiectul cauzei, în temeiul prevederilor art. 57 și ale art. 58 alin. (3) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, împrejurarea că nu sunt prezenți toți judecătorii care au participat la dezbateri, potrivit art. 58 alin. (1) teza întâi din Legea nr. 47/1992, respectiv imposibilitatea constituirii legale a completului de judecată potrivit art. 51 alin. (1) teza întâi din Legea nr. 47/1992, Curtea a amânat succesiv pronunțarea pentru datele de 28 mai 2024, 3 iunie 2024, 9 iulie 2024, 17 septembrie 2024, 15 octombrie 2024, 7 noiembrie 2024, 17 decembrie 2024, 4 februarie 2025, 18 februarie 2025, 11 martie 2025, 27 martie 2025, 2 aprilie 2025, 8 aprilie 2025, 29 aprilie 2025 și 29 mai 2025, când a pronunțat prezenta decizie.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

3. Prin Decizia civilă nr. 789/2019 din 27 februarie 2019, pronunțată în Dosarul nr. 45/301/2018, **Tribunalul București — Secția a II-a contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 3 alin. (2) și ale art. 12 alin. (6) din Legea nr. 176/2010 privind integritatea în exercitarea funcțiilor și demnităților publice, pentru modificarea și completarea Legii nr. 144/2007 privind înființarea, organizarea și funcționarea Agenției Naționale de Integritate, precum și pentru modificarea și completarea altor acte normative**, excepție ridicată de Dumitrița Laura Chițan într-o cauză având ca obiect soluținarea cererii de anulare a unui proces-verbal încheiat de Agenția Națională de Integritate pentru constatarea și sancționarea contravenției constând în necompletarea de către autoarea excepției a veniturilor soțului în cuprinsul declarației anuale de avere prevăzute de Legea nr. 176/2010.

4. **În motivarea excepției de neconstituționalitate se critică, în esență, faptul că art. 3 alin. (2) din Legea nr. 176/2010 impune persoanelor care au obligația de a depune declarații de avere să le completeze pe propria răspundere, asumându-și realitatea celor declarate, cu toate că, pe lângă propriile venituri, trebuie să indice și veniturile obținute de o altă persoană, respectiv de soțul/soția celei/celui care își declară averea.** Declarațiile date pe propria răspundere reprezintă însă acte personale ale celui care are obligația declarării propriei averi, fiindu-le aplicabile dispozițiile legii penale. Autoarea susține că nu ar trebui sancționată contravențional în temeiul unei norme care o obligă să completeze veniturile soțului, salariul acestuia fiind confidențial, conform contractului individual de muncă încheiat cu angajatorul său, iar soțul nu a dorit să îi ofere aceste informații, neavând o obligație în acest sens, întrucât prevederile Legii nr. 176/2010 nu îi sunt aplicabile. Menționează, totodată, că anonimizarea veniturilor confidențiale nu este prevăzută de legea precitată. Se susține că prevederile art. 3 alin. (2) din Legea nr. 176/2010 încalcă dreptul la viață intimă, familială și privată, întrucât în cadrul fiecărei familii pot exista situații în care membrii acesteia fie nu sunt interesați de venitul exact câștigat de celălalt, fie soțul/soția nu dorește sau nu poate să comunice venitul realizat în anul precedent. Într-o asemenea situație, persoana obligată să dea declarația de avere nu este în măsură, în mod obiectiv, să completeze rubrica referitoare la veniturile soțului/soției, dar trebuie să își asume realitatea celor declarate, inclusiv cu privire la veniturile soțului, și să suporte consecințele legii penale.

5. În ceea ce privește art. 12 alin. (6) din Legea nr. 176/2010, invocând cele reținute de Curtea Constituțională prin Decizia nr. 415 din 14 aprilie 2010, autoarea excepției susține că nu este suficientă anonimizarea anumitor date pentru a se oferi garanția

respectării dispozițiilor art. 26 din Constituție și ale art. 8 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. Aceasta, deoarece declarația de avere conține o serie de informații care nu sunt anonimizate și care pot duce la identificarea cu ușurință, de exemplu, a locului situării bunurilor persoanei care face declarația de avere. Arată în acest sens că nici numele soțului și nici al copiilor declarantului nu sunt anonimizate, aspect față de care rezultă o încălcare a normelor constituționale referitoare la dreptul la viață intimă, familială și privată, precum și la dreptul de proprietate. În consecință, susține că prevederile art. 12 alin. (6) încalcă art. 26 și art. 44 din Constituție.

6. **Tribunalul București — Secția a II-a contencios administrativ și fiscal** consideră că textele de lege criticate sunt în conformitate cu prevederile constituționale invocate în motivarea excepției de neconstituționalitate. Astfel, dreptul la viață privată nu este un drept absolut, ci poate fi supus anumitor ingerințe, cu condiția ca acestea să fie prevăzute de lege, să urmărească un scop legitim, să fie necesare într-o societate democratică și să fie proporționale cu scopul urmărit. Or, soluția legislativă privitoare la declararea și publicarea declarațiilor de avere este justificată prin prisma scopului legal al Agenției Naționale de Integritate, de asigurare a integrității în exercitarea demnităților și funcțiilor publice și prevenire a corupției instituționale, iar, pe de altă parte, publicarea acestor declarații se realizează, potrivit art. 6 alin. (1) lit. e) din Legea nr. 176/2010, prin anonimizarea unei părți din datele cu caracter personal, fiind astfel asigurate garanții împotriva unor ingerințe arbitrare. Într-adevăr, există în cuprinsul declarațiilor de avere date cu caracter personal care nu sunt anonimizate anterior publicării, însă apelanta nu a fost sancționată prin procesul-verbal contravențional ce constituie obiectul cauzei pentru neindicarea acestui tip de date. Cât privește obligativitatea menționării veniturilor soțului declarantului, această reglementare se explică prin regimul juridic aplicabil bunurilor dobândite de largă majoritate a persoanelor căsătorite, și anume regimul comunității de bunuri, iar în absența acestei obligativități verificarea averilor dobândite în perioada exercitării mandatelor sau a îndeplinirii funcțiilor ori demnităților publice de persoanele căsătorite sub regimul comunității legale nu ar putea fi efectivă.

7. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, actul de sesizare a fost comunicat președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

8. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând actul de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, notele scrise transmise la dosar, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

9. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

10. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl reprezintă dispozițiile art. 3 alin. (2) și ale art. 12 alin. (6) din Legea nr. 176/2010 privind integritatea în exercitarea funcțiilor și demnităților publice, pentru modificarea și completarea Legii nr. 144/2007 privind înființarea, organizarea și funcționarea Agenției Naționale de Integritate, precum și pentru modificarea și completarea altor acte normative, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 621 din 2 septembrie 2010. Ulterior sesizării Curții Constituționale, prin Ordonanța de

urgență a Guvernului nr. 127/2021 pentru modificarea Legii nr. 176/2010 privind integritatea în exercitarea funcțiilor și demnităților publice, pentru modificarea și completarea Legii nr. 144/2007 privind înființarea, organizarea și funcționarea Agenției Naționale de Integritate, precum și pentru modificarea și completarea altor acte normative și a art. III din Legea nr. 105/2020 pentru completarea Legii nr. 176/2010 privind integritatea în exercitarea funcțiilor și demnităților publice, pentru modificarea și completarea Legii nr. 144/2007 privind înființarea, organizarea și funcționarea Agenției Naționale de Integritate, precum și pentru modificarea și completarea altor acte normative, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1190 din 15 decembrie 2021, prevederile art. 3 alin. (2) din Legea nr. 176/2010 au fost modificate, dar soluția legislativă criticată a fost menținută. Textele de lege criticate au în prezent următorul conținut normativ:

— Art. 3 alin. (2): „(2) *Declarațiile de avere se întocmesc pe propria răspundere și cuprind drepturile și obligațiile declarantului, ale soțului/soției, precum și ale copiilor aflați în întreținere, potrivit anexei nr. 1.*”

[Anterior modificării prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 127/2021, textul preciza că „Declarațiile de avere se fac în scris, pe propria răspundere (...).”];

— Art. 12 alin. (6): „(6) *Agencia asigură afișarea declarațiilor de avere și a declarațiilor de interese, prevăzute în anexele nr. 1 și 2, pe pagina de internet a Agenției, în termen de cel mult 30 de zile de la primire, prin anonimizarea adresei imobilelor declarate, cu excepția localității unde sunt situate, a adresei instituției care administrează activele financiare, a codului numeric personal, precum și a semnăturii. Declarațiile de avere și declarațiile de interese se mențin pe pagina de internet a Agenției pe toată durata exercitării funcției sau mandatului și 3 ani după încetarea acestuia și se arhivează potrivit legii.*”

11. În opinia autoarei excepției de neconstituționalitate, prevederile de lege criticate contravin dispozițiilor din Constituție cuprinse în art. 26 — *Viața intimă, familială și privată* și art. 44 — *Dreptul de proprietate privată*. Totodată, Curtea mai reține că autoarea excepției critică modul deficitar de reglementare a dispozițiilor criticate cu referire la declararea averii soțului/soției, care determină angajarea răspunderii penale, după caz, a răspunderii contravenționale a declarantului, astfel că instanța constituțională reține ca normă de referință și art. 1 alin. (5) din Constituție, cu referire la calitatea legii, componentă a principiului legalității.

12. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea observă, referitor la prevederile **art. 3 alin. (2) din Legea nr. 176/2010**, că s-a mai pronunțat prin Decizia nr. 651 din 15 decembrie 2022, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 373 din 2 mai 2023, și prin Decizia nr. 689 din 12 decembrie 2023, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 253 din 25 martie 2024, constatând că acestea nu contravin dispozițiilor constituționale și convenționale care garantează dreptul la viață intimă, familială și privată.

13. Astfel, Curtea a reținut (paragraful 37 din Decizia nr. 651 din 15 decembrie 2022, precitată) că obligația de a declara veniturile soțului este instituită prin lege, este justificată de rațiunea asigurării integrității în exercitarea demnităților și funcțiilor publice și, totodată, legea obligă persoana responsabilă să publice declarațiile de avere cu anonimizarea adresei imobilelor declarate, a adresei instituției care administrează activele financiare, a codului numeric personal, precum și a semnăturii olografe, potrivit prevederilor art. 6 alin. (1) lit. d) din Legea nr. 176/2010. Ca atare, Curtea a constatat că nu este întemeiată susținerea privind încălcarea dreptului la viață familială prin instituirea obligației de a declara veniturile soțului, aceasta neconstituind o ingerință în viața privată a celui alt soț (paragraful 39 din Decizia nr. 651 din 15 decembrie 2022).

14. Față de criticile formulate în prezenta cauză, Curtea observă că sunt aduse argumente suplimentare, care conduc la constatarea constituționalității prevederilor art. 3 alin. (2) din Legea nr. 176/2010, prin prisma interpretării pe care instanța de contencios constituțional urmează să o dea, așa cum se va arăta în continuare.

15. În acest sens Curtea reține că în cauza de față se critică faptul că textul de lege menționat impune întocmirea declarațiilor de avere pe propria răspundere, deși acestea cuprind, pe lângă drepturile și obligațiile declarantului, și pe cele ale soțului/soției, precum și ale copiilor aflați în întreținere. Față de acest conținut normativ al art. 3 alin. (2) din Legea nr. 176/2010, Curtea subliniază că, prin ipoteză, declarația pe propria răspundere nu poate să vizeze decât informații referitoare strict la persoana declarantului, pentru care acesta își poate asuma răspunderea, în mod direct și individual. Declarația pe propria răspundere angajează răspunderea penală a declarantului, motiv pentru care aceasta nu poate fi făcută decât în nume propriu, nimeni neputând fi ținut răspunzător din punct de vedere penal pentru fapta altei persoane. De altfel, însăși Legea nr. 176/2010 precizează, în art. 3 alin. (1), că declarațiile de avere reprezintă acte personale.

16. Anexa nr. 1 la Legea nr. 176/2010 face referire expresă la prevederile Codului penal care incriminează infracțiunea de fals în declarații (art. 326 din actualul Cod penal, art. 292 din Codul penal din 1969), ceea ce subliniază necesitatea conștientizării de către declarant a consecințelor grave pe care declararea necorespunzătoare a informațiilor cerute o poate avea asupra sa. Astfel, constituie infracțiunea de fals în declarații *„declararea necorespunzătoare a adevărului, făcută unei autorități publice, în vederea producerii unei consecințe juridice, pentru sine sau pentru altul, atunci când, potrivit legii ori împrejurărilor, declarația făcută servește la producerea acelei consecințe”*. Aceasta se pedepsește cu închisoare de la 6 luni la 2 ani sau cu amendă.

17. Art. 28 din Legea nr. 176/2010 accentuează această idee, precizând că fapta persoanelor care, cu intenție, depun declarații de avere care nu corespund adevărului constituie infracțiunea de fals în declarații și se pedepsește potrivit Codului penal. Art. 29 nuanțează situația în funcție de acțiunea comisivă sau omisivă a declarantului, menționând că nedeclararea, în declarația întocmită potrivit anexei nr. 1, a cuantumului veniturilor realizate sau declararea acestora cu trimitere la alte înscrisuri constituie contravenție și se sancționează cu amendă de la 50 lei la 2.000 lei.

18. Ca atare, Curtea reține că instituirea obligației de a declara nu doar drepturile și obligațiile proprii, ci și pe cele ale soțului/soției implică asumarea răspunderii personale a declarantului pentru informații pe care acesta nu le deține/nu le cunoaște în mod direct, ci trebuie să le obțină de la o terță persoană, respectiv soț/soție. În privința declarării drepturilor și obligațiilor copiilor aflați în întreținerea declarantului, potrivit Codului civil, se observă că părinții pot cunoaște personal, în mod direct, întinderea acestora cel mult în cazul copiilor minori, întrucât încheie actele juridice în numele acestora, în calitate de reprezentanți legali, până la împlinirea vârstei de 14 ani, iar în cazul minorilor cu capacitate de exercițiu restrânsă încuviințează actele juridice ale acestora, cu excepțiile prevăzute la art. 41 alin. (3) din Codul civil. Situația este diferită în cazul copiilor deveniți majori aflați în întreținerea părinților până la vârsta de 26 de ani, conform art. 499 din Codul civil, dacă se află în continuarea studiilor, până la terminarea acestora, aceștia având capacitatea de exercițiu deplină pentru a încheia acte juridice în nume propriu. Este posibil ca, nefiind în egală măsură responsabilizată prin plasarea sub incidența aceleiași răspunderi penale sau contravenționale, după caz, această persoană (soț, soție sau copil major aflat în întreținere), care

este terț față de obligația impusă declarantului, să refuze să le furnizeze, din varii motive, sau chiar să ofere informații eronate, astfel că declarantul va fi în imposibilitate de a furniza datele referitoare la patrimoniul acesteia sau va fi pus în situația de a menționa date incorecte, fără să aibă posibilitatea de a le verifica pentru a evita sancțiunea penală aplicabilă pentru săvârșirea infracțiunii de fals în declarații sau sancțiunea contravențională, după caz.

19. De pildă, având în vedere că prin actualul Cod civil a fost instituit regimul matrimonial al separației de bunuri (art. 360), o astfel de ipoteză poate justifica, în practică, refuzul soțului de a furniza celui alt soț informații privitoare la bunurile proprii. Tot astfel, există situații în care veniturile obținute de soț sunt protejate de o clauză de confidențialitate, care se impune și cu privire la declarant, în sensul că acesta din urmă, chiar în calitate de soț, nu va avea dreptul să cunoască aceste venituri, astfel că survine, într-un astfel de caz, consecutiv, imposibilitatea comunicării acestor date în vederea completării declarației de avere, pentru că venitul confidențial nu va putea fi cunoscut de declarant, în calitate de soț al persoanei care obține veniturile aflate sub protecția confidențialității, aceasta făcând parte din modalitățile de evitare a divulgării respectivului venit. În plus, *de lege lata*, veniturile aflate sub clauză de confidențialitate nu sunt protejate prin anonimizare în cazul publicării declarației, neputându-se asigura scopul clauzei de confidențialitate. Astfel de împrejurări, redate exemplificativ, constituie impedimente în realizarea obligației declarării pe propria răspundere inclusiv a veniturilor/bunurilor soțului declarantului. Aceleași considerente se aplică *mutatis mutandis* în privința copiilor majori aflați în întreținerea acestuia.

20. Așadar, deși prin deciziile nr. 651 din 15 decembrie 2022 și nr. 689 din 12 decembrie 2023, precitate, Curtea a apreciat că susținerile similare celor formulate în cauza de față, referitoare la ipoteza în care soțul poate refuza solicitarea celui alt soț de a-i comunica veniturile obținute, constituie aspecte privind aplicarea legii la cazurile concrete deduse judecății, iar nu veritabile critici de neconstituționalitate, totuși, realitatea demonstrează că acestea pot interveni frecvent în practică, punând persoana declarantului în postura de dependentă față de voința discreționară a unei alte persoane, respectiv soț/soție, copil major aflat în întreținerea sa, care îi poate bloca titularului obligației de declarare a averii posibilitatea reală de a se conforma dispozițiilor legale.

21. Pentru toate aceste motive, Curtea apreciază că se impune constatarea constituționalității prevederilor art. 3 alin. (2) din Legea nr. 176/2010, în măsura în care nu se referă și la drepturile și obligațiile soțului/soției declarantului, precum și ale copiilor majori aflați în întreținerea acestuia, o altă interpretare fiind contrară dispozițiilor art. 1 alin. (5) din Constituție, prin prisma nerespectării exigențelor calitative pe care redactarea textelor de lege trebuie să le întrunească pentru a fi în concordanță cu principiul legalității. Aceasta, deoarece prevederile legale menționate conțin un viciu de concepție care, pe de o parte, afectează logica reglementării și, pe de altă parte, ignoră situații care pot apărea în practică, în care obligația este imposibil de realizat. Așadar, Curtea subliniază că o astfel de constatare nu afectează obligația titularului de a declara drepturile și obligațiile soțului și ale copiilor săi majori, aflați în întreținerea sa, întrucât nu obligația de declarare *per se* a veniturilor/bunurilor acestor persoane este neconstituțională, ci angajarea răspunderii declarantului pentru corectitudinea informațiilor furnizate de terți prezintă un viciu de neconstituționalitate, răspunderea juridică penală sau contravențională fiind una personală.

22. În ceea ce privește prevederile **art. 12 alin. (6) din Legea nr. 176/2010**, potrivit cărora Agenția Națională de Integritate asigură afișarea declarațiilor de avere, Curtea reține că, prin

Decizia nr. 415 din 14 aprilie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 294 din 5 mai 2010, a constatat următoarele: dispozițiile art. 14 lit. c), d), e) și f) și ale cap. VI — *Verificarea averilor, a conflictelor de interese și a incompatibilităților* (art. 45-50) din Legea nr. 144/2007 privind înființarea, organizarea și funcționarea Agenției Naționale de Integritate, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 359 din 25 mai 2007, sunt neconstituționale; dispozițiile cap. I — *Dispoziții generale* (art. 1-9) din Legea nr. 144/2007 sunt neconstituționale în măsura în care prevăd competența Agenției Naționale de Integritate de a efectua și întocmi acte de cercetare și de constatare referitoare la verificarea averilor, a conflictelor de interese și a incompatibilităților; dispozițiile art. 11 lit. e), f) și g), ale art. 12 alin. (2) și ale art. 42 alin. (2), (3) și (4) din Legea nr. 144/2007 sunt neconstituționale în măsura în care prevăd transmiterea declarațiilor de avere și de interese Agenției Naționale de Integritate și publicarea lor pe pagina de internet a acesteia și a instituției.

23. Prin decizia menționată, Curtea a constatat neconstituționalitatea prevederilor din Legea nr. 144/2007 care impuneau obligația publicării declarațiilor de avere, reținând, în acest sens, că, potrivit art. 26 alin. (1) din Constituție, autoritățile publice trebuie să respecte și să ocrotească viața intimă, familială și privată. Curtea a subliniat, totodată, că libera dezvoltare a personalității umane și demnitatea omului, valori consacrate în art. 1 alin. (3) din Constituție, nu pot fi concepute fără respectarea și ocrotirea vieții private. Dreptul la respectul și ocrotirea vieții intime, familiale și private face parte din categoria drepturilor și libertăților fundamentale, fiind expres prevăzut și în art. 8 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, prevedere ce impune, în principal, obligația negativă din partea autorităților statului de a nu face nimic de natură să stânjenească exercițiul dreptului la viață privată. Având în vedere aceste considerații, Curtea a constatat că obligația prevăzută de lege de a se publica declarațiile de avere pe paginile de internet ale entităților în cadrul cărora profesează persoanele care au obligația de a le depune, în conformitate cu prevederile legale, precum și transmiterea acestora către Agenția Națională de Integritate în vederea publicării pe pagina de internet a acesteia nesocotesc dreptul la respectul și ocrotirea vieții private, consacrat prin art. 26 din Legea fundamentală, precum și prin art. 8 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, prin expunerea nejustificată în mod obiectiv și rațional, pe pagina de internet, a datelor referitoare la averea persoanelor ce au, potrivit legii, obligația de a depune declarații de avere.

24. Ca urmare a acestei decizii, Parlamentul a adoptat Legea nr. 176/2010, prin care a pus de acord cu dispozițiile Constituției doar prevederile Legii nr. 144/2007 care conduceau la asimilarea Agenției Naționale de Integritate cu un organ de cercetare penală și judiciar, contrar principiilor constituționale referitoare la înfăptuirea justiției prin instanțele judecătorești. În schimb, Legea nr. 176/2010 a menținut obligația de publicare a declarațiilor de avere, corectivul adus constând doar în *anonimizarea* adresei imobilelor declarate — cu excepția localității unde sunt situate —, a adresei instituției care administrează activele financiare, a codului numeric personal, precum și a semnăturii. Legea nr. 176/2010 a constituit obiectul controlului anterior promulgării, Curtea reținând, sub acest aspect, prin Decizia nr. 1.018 din 19 iulie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 511 din 22 iulie 2010, că, potrivit art. 147 alin. (4) din Constituție, deciziile pronunțate de Curtea Constituțională sunt general obligatorii și au putere numai pentru viitor, adică vizează cu aceleași efecte toate autoritățile publice și toate subiectele individuale de drept, iar decizia prin care Curtea Constituțională, în exercitarea controlului concret, posterior, admite excepția de

neconstituționalitate este obligatorie și produce efecte *erga omnes*. Curtea a subliniat, de asemenea, că, în acord cu jurisprudența sa, spre exemplu, Decizia Plenului Curții Constituționale nr. 1 din 17 ianuarie 1995, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 16 din 26 ianuarie 1995, sau Decizia nr. 1.415 din 4 noiembrie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 796 din 23 noiembrie 2009, puterea de lucru judecat ce însoțește actele jurisdicționale, deci și deciziile Curții Constituționale, se atașează nu numai dispozitivului, ci și considerentelor pe care se sprijină acesta, soluția fiind aceeași și pentru efectul general obligatoriu al deciziilor Curții Constituționale.

25. Curtea a constatat că adoptarea de către legiuitor a unor norme contrare celor hotărâte într-o decizie a Curții Constituționale, prin care se tinde la păstrarea soluțiilor legislative afectate de vicii de neconstituționalitate, încalcă Legea fundamentală. Or, într-un stat de drept, astfel cum este proclamată România în art. 1 alin. (3) din Constituție, autoritățile publice nu se bucură de nicio autonomie în raport cu dreptul, Constituția stabilind în art. 16 alin. (2) că nimeni nu este mai presus de lege, iar în art. 1 alin. (5) că respectarea Constituției, a supremației sale și a legilor este obligatorie, considerent care își menține valabilitatea în situația actuală.

26. Ca atare, Curtea observă că prin Decizia nr. 1.018 din 19 iulie 2010 a reținut că una dintre cele două soluții normative constatate ca fiind neconstituționale prin Decizia nr. 415 din 14 aprilie 2010, și anume obligația publicării pe internet a declarațiilor de avere nu a fost corectată prin noua lege adoptată. Or, ca urmare a admiterii excepției de neconstituționalitate, potrivit art. 147 alin. (1) și (4) din Constituție, Parlamentul avea obligația să pună pe deplin de acord prevederile neconstituționale cu dispozițiile Legii fundamentale, iar nu doar selectiv, cum a procedat prin Legea nr. 176/2010.

27. Curtea constată că, în cauza de față, autoarea excepției susține că dispozițiile art. 12 alin. (6) din Legea nr. 176/2010, potrivit cărora Agenția Națională de Integritate asigură afișarea declarațiilor de avere pe pagina sa de internet, cu anonimizarea doar a elementelor mai sus enumerate, mențin caracterul neconstituțional al prevederilor criticate, întrucât nesocotesc, de asemenea, dreptul la viață privată, ca urmare a faptului că permit, totuși, identificarea imobilelor, iar numele soțului și ale copiilor declarantului nu sunt anonimizate.

28. Cu privire la această susținere, Curtea apreciază că evidențiază reale vicii de neconstituționalitate, prin încălcarea dispozițiilor art. 147 alin. (4) din Legea fundamentală, care impun caracterul general obligatoriu al deciziilor Curții Constituționale, precum și ale art. 26 alin. (1) din Constituție, care garantează dreptul la viață intimă, familială și privată. Aceasta, deoarece Legea nr. 176/2010 a menținut soluția legislativă a cărei neconstituționalitate a fost constatată de Curte prin Decizia nr. 415 din 14 aprilie 2010, în condițiile în care mențiunea privitoare la anonimizarea adresei exacte a imobilului, a codului numeric personal și a semnăturii nu reprezintă o modificare substanțială de natură să corecteze viciile de neconstituționalitate evidențiate prin decizia citată. Ca atare, Parlamentul nu și-a îndeplinit obligația de a pune de acord prevederile neconstituționale cu dispozițiile Legii fundamentale, nesocotind decizia Curții Constituționale.

29. Curtea reține că anonimizarea elementelor menționate în textul de lege criticat nu este suficientă pentru asigurarea confidențialității și protecției datelor cu caracter personal și, implicit, pentru protecția vieții private și a demnității umane, ca valoare fundamentală, consacrată și ocrotită la nivel constituțional. Astfel, pe de o parte, nu se poate nega faptul că, nu de puține ori, cunoașterea localității în care sunt situate imobilele permite cu ușurință identificarea imobilelor deținute de

declarant și membrii familiei, cu toate că adresa exactă a acestora este anonimată, potrivit textului criticat. Este, de exemplu, cazul persoanelor care locuiesc în localități reduse ca dimensiuni, în care comunitățile locale sunt restrânse, iar informațiile de acest tip sunt de notorietate. Curtea reține că nu numai denumirea străzii și numărul imobilului de pe respectiva stradă sunt date cu caracter personal ce nu pot fi divulgate în mod public prin raportare la patrimoniul personal al declarantului, ci și localitatea în care este situat imobilul este o astfel de dată prin raportare la persoana acestuia. Ca atare, aceste elemente de fapt circumstanțiate la persoana declarantului beneficiază de aceeași formă și același grad de protecție din punctul de vedere al art. 26 din Constituție. Cu alte cuvinte, adresa imobilului pe care declarantul îl deține, indiferent că este redată sub formă determinată (cu indicarea localității, străzii, numărului, apartamentului) sau determinabilă (cu indicarea localității), constituie o informație cu caracter personal referitor la conținutul patrimoniului și la modul în care își gestionează, administrează și exercită controlul asupra patrimoniului său. Expunerea publică a unei asemenea informații, impusă prin lege, echivalează cu încălcarea directă și nejustificată a dreptului său la viață privată.

30. Totodată, Curtea observă că Legea nr. 176/2010 nu impune obligația menționării nominale a soțului și a copiilor, atunci când declarantul face referire la veniturile pe care aceștia le obțin. Nicio prevedere din legea criticată nu instituie o astfel de obligație în sarcina persoanei care trebuie să își declare averea în considerarea funcției pe care o deține. Astfel, Curtea reține că, potrivit art. 3 alin. (2) din aceeași lege, declarațiile de avere „cuprind drepturile și obligațiile declarantului, ale soțului/soției, precum și ale copiilor aflați în întreținere, potrivit anexei nr. 1” la Legea nr. 176/2010, iar din analiza acestei anexe se constată că nu conține nicio dispoziție din care să rezulte că ar fi necesară individualizarea prin indicarea numelui și prenumelui soțului și ale copiilor declarantului, ci doar precizarea cu privire la cuantumul veniturilor obținute de aceștia, fiind așadar suficientă, potrivit legii, menționarea generică a existenței acestora. În cadrul verificărilor pe care le efectuează, în temeiul art. 70 din Legea nr. 119/1996 cu privire la actele de stare civilă, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 339 din 18 mai 2012, astfel cum a fost modificată și completată prin Ordonanța Guvernului nr. 38/2023, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 790 din 1 septembrie 2023, Agenția Națională de Integritate poate lua cunoștință de datele înscrise în actele de stare civilă, adresându-se în acest scop autorităților cu competențe în domeniul evidenței persoanelor.

31. Cu toate acestea, în *Ghidul de completare a declarațiilor de avere și de interes* elaborat de Agenția Națională de Integritate se precizează că persoanele care au obligația declarării averilor trebuie să menționeze explicit numele și prenumele soțului și copiilor. Curtea reține însă că acest ghid are doar rol tehnic, de îndrumare, este un document lipsit de forță juridică și nu are valoare normativă, întrucât nu este un act de executare a legii și nici nu organizează executarea legii. Obligațiile declarantului derivă exclusiv din prevederile Legii nr. 176/2010, aceasta constituind cadrul prin raportare la care este analizată conduita destinatarilor normelor privitoare la materia în discuție. Astfel, deși aceste îndrumări ale ghidului relevă doar un exces de interpretare care nu își găsește fundamentul în textul de reglementare primară, totuși, Curtea subliniază că asemenea instrumente de tip *soft law* pot induce, ținând seama de poziția și rolul instituțional al emitentului lor, conduite de conformare din partea destinatarilor legii, chiar dacă obligațiile astfel fixate nu sunt reglementate prin lege, determinând veritabile paradigme juridice *contra legem*, care, paradoxal, în timp, iau locul legii sau determină schimbarea acesteia; de aceea, este axiomatic ca autoritățile administrative

să se plaseze în sfera aplicării legii și nu a legiferării pe cale de interpretare (cu privire la noțiunea de paradigmă juridică, a se vedea, *mutatis mutandis* Decizia nr. 26 din 16 ianuarie 2019, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 193 din 12 martie 2019, paragraf 133). În aceste condiții, Curtea va analiza dacă textul astfel interpretat de Agenția Națională de Integritate respectă exigențele art. 26 din Constituție.

32. Curtea observă că numele și prenumele unei persoane reprezintă informații referitoare la date cu caracter personal, indiferent dacă, într-o situație dată, sunt sau nu suficiente pentru identificarea persoanei (a se vedea în acest sens, Decizia nr. 37 din 7 decembrie 2015, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 51 din 25 ianuarie 2016).

33. În aceste coordonate, Curtea Constituțională reține cele statuate de Curtea de Justiție a Uniunii Europene în Hotărârea din 1 august 2022, pronunțată în cauza C-184/20, în sensul că dreptul european [mai exact articolul 7 litera (c) din Directiva 95/46/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 24 octombrie 1995 privind protecția persoanelor fizice în ceea ce privește prelucrarea datelor cu caracter personal și libera circulație a acestor date și articolul 6 alineatul (1) primul paragraf litera (c) și alineatul (3) din Regulamentul (UE) 2016/679 privind protecția persoanelor fizice în ceea ce privește prelucrarea datelor cu caracter personal și privind libera circulație a acestor date și de abrogare a Directivei 95/46/CE (Regulamentul general privind protecția datelor), citite în lumina art. 7, 8 și art. 52 alineatul (1) din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene] se opune divulgării publice a datelor nominale referitoare la soțul, partenerul sau concubinul declarantului ori la persoanele apropiate sau cunoscute de acesta. Hotărârea citată a fost dată în legătură cu legislația lituaniană care impunea în sarcina oricărui director al unei instituții care primește fonduri publice obligația de a depune declarații de interes private la autoritatea națională desemnată cu colectarea acestor declarații și cu verificarea conținutului lor. În cuprinsul acestor declarații, persoana vizată trebuia să furnizeze informații privind datele nominale și activitățile soțului, concubinului sau partenerului unui director al unei instituții care primește fonduri publice, precum și privind rudele sau alte persoane cunoscute de către director.

34. În lumina acestei jurisprudențe a Curții de Justiție a Uniunii Europene, Curtea Constituțională apreciază că publicarea expresă a numelui și prenumelui soțului și copiilor, împreună cu precizarea veniturilor acestora, în cadrul unei declarații date pe propria răspundere a persoanei căreia îi incumbă această obligație, constituie o nesocotire a dispozițiilor art. 26 din Constituție, care garantează respectul vieții private. În același timp, Curtea subliniază că legiuitorul trebuie să identifice o soluție legislativă adecvată, care să permită Agenției Naționale de Integritate să cunoască informațiile privitoare la averea soțului declarantului și a copiilor majori aflați în întreținerea sa, în vederea realizării scopului legal al acesteia.

35. De asemenea, în cauza de față, Curtea Constituțională apreciază, ținând cont de concepția europeană orientată pregnant pe necesitatea protecției datelor cu caracter personal, că publicarea pe site-ul instituției în cadrul căreia își desfășoară activitatea declarantul și pe cel al Agenției Naționale de Integritate a declarațiilor de avere, conform art. 12 alin. (6) din Legea nr. 176/2010, contravine dreptului fundamental la viață privată reglementat de art. 26 din Constituție și recunoscut la nivel internațional prin Declarația Universală a Drepturilor Omului (articolul 12) și în Convenția pentru apărarea a drepturilor omului și a libertăților fundamentale (articolul 8) și în Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene (articolul 7).

36. Conceptul de „viață privată” este complex și nu poate fi definit exhaustiv. Acesta poate cuprinde multiple aspecte ale identității fizice și sociale ale unui individ, printre care dreptul la

dezvoltare personală și dreptul de a stabili și dezvolta relații cu ceilalți și cu lumea exterioară. Protecția datelor cu caracter personal este garantată și joacă un rol fundamental în exercitarea dreptului la respectarea vieții private și de familie. Acest din urmă drept consacră, la rândul său, **un drept la o formă de autodeterminare informațională**, care permite indivizilor să își invoce dreptul la viață privată în ceea ce privește datele care, deși neutre, sunt colectate, prelucrate și diseminate comunității. Pentru a determina dacă informațiile cu caracter personal păstrate de autorități implică aspecte legate de viața privată, se ține cont în mod corespunzător de contextul specific în care informațiile în cauză au fost înregistrate și păstrate, de natura înregistrărilor, de modul în care aceste înregistrări sunt utilizate și prelucrate și de rezultatele care pot fi obținute (a se vedea Hotărârea Curții Europene a Drepturilor Omului din 9 martie 2023, pronunțată în Cauza *L. B. împotriva Ungariei*, paragrafele 102 și 103). Viața privată poate include chiar și activități de natură profesională sau comercială, iar orice persoană are dreptul la o viață privată, departe de o atenție nedorită (Hotărârea din 10 ianuarie 2019, pronunțată în Cauza *Khadija Ismayilova împotriva Azerbaidjan*, paragraful 139).

37. Curtea Europeană a Drepturilor Omului a statuat că dreptul intern trebuie să prevadă garanții adecvate pentru a preveni orice utilizare a datelor cu caracter personal care ar putea fi incompatibilă cu garanțiile prevăzute la articolul 8 din Convenție și că prelucrarea datelor cu caracter personal trebuie să țină seama de cel puțin 4 principii: limitarea la scopul urmărit, minimizarea datelor, acuratețea datelor și limitarea stocării în timp a acestora (a se vedea Hotărârea din 9 martie 2023, pronunțată în Cauza *L. B. împotriva Ungariei*, paragrafele 122 și 123).

38. Totodată, confidențialitatea și protecția datelor sunt drepturi consacrate în tratatele Uniunii Europene și în Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene. Astfel, Carta instituie un drept explicit la protecția datelor cu caracter personal (articolul 8), iar articolul 16 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene (TFUE) obligă UE să stabilească norme de protecție a datelor pentru prelucrarea datelor cu caracter personal. În acest sens, în aprilie 2016, la nivelul Uniunii Europene a fost adoptat un cadru legal exhaustiv, Regulamentul general privind protecția datelor (RGPD), aplicabil pe deplin în toate statele membre ale Uniunii Europene începând cu anul 2018.

39. Astfel, este de menționat că **la nivelul instituțiilor europene nu se solicită declarații de avere, ci doar așa-numite declarații de interese financiare**. Într-un studiu realizat în anul 2023 de Serviciul de cercetare al Parlamentului European se arată că, dintre cele 27 de state membre ale Uniunii Europene, doar 10, în afară de România, impun membrilor parlamentelor naționale să își declare averea (Belgia, Bulgaria, Grecia, Franța, Italia, Cipru, Lituania, Polonia, Portugalia și Slovenia), iar, dintre acestea, în 3 state declarațiile de avere nu sunt aduse la cunoștința publicului prin nicio modalitate, fiind depuse la organisme competente însărcinate cu analiza acestora (Belgia, Franța, Slovenia), în altele publicarea fiind doar parțială (Cipru și Portugalia). Totodată, din același studiu reiese că 15 dintre statele membre UE nu solicită declaranților să furnizeze date referitoare la soți sau la alte rude.

40. Protecția datelor vizează protejarea oricăror informații referitoare la o persoană fizică identificată sau identificabilă, considerate date cu caracter personal. Noțiunea de protecție a datelor decurge din dreptul la viață privată și ambele sunt esențiale în păstrarea și promovarea valorilor și drepturilor fundamentale.

41. Confidențialitatea (*privacy*) și protecția datelor cu caracter personal sunt valori care s-au conturat din ce în ce mai pregnant în ultima perioadă, necesitatea respectării acestora fiind conștientizată din ce în ce mai intens în contextul progresului tehnologic fără precedent, care în domeniul tehnologiei

informației a dobândit dimensiuni deosebite, dar, în același timp, a vulnerabilizat intimitatea, confidențialitatea, viața privată a persoanelor. În acest nou cadru informațional, protejarea acestora se impune cu o mai mare necesitate decât până acum, elaborarea și respectarea unor reguli pentru ocrotirea acestora definind societățile democratice, orientate spre respectarea demnității umane și a durabilității valorilor specifice acesteia.

42. În contextul social și legislativ mai sus descris, dominat de evoluția și diversificarea mijloacelor de cunoaștere, cu potențial masiv intruziv în viața privată, este necesară realizarea unui test de proporționalitate a măsurii publicării declarațiilor de avere pe site-urile de internet ale instituțiilor și al Agenției Naționale de Integritate, prin raportare la reperele dezvoltate de Curtea Constituțională în jurisprudența sa (a se vedea, de exemplu, Decizia nr. 789 din 23 noiembrie 2021, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 59 din 19 ianuarie 2022, sau Decizia nr. 88 din 2 martie 2023, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 345 din 25 aprilie 2023), având în vedere că publicarea declarațiilor de avere nu neagă, în sine, dreptul la viață privată, dar aduce atingere acestuia. Pentru a evalua intensitatea acestei atingeri se impune a se analiza dacă măsura publicării urmărește un scop legitim și dacă este proporțională cu scopul legitim urmărit, mai exact, dacă este adecvată, necesară și asigură un just echilibru între drepturile afectate.

43. Astfel, este de netăgăduit faptul că prevederile legale criticate în cauza de față au fost edictate în anul 2010 în scopul prevenirii corupției și asigurării transparenței vieții politice din perspectiva modului de acumulare a averilor de către persoane aflate în poziții de decizie în cadrul aparatului statal, urmărind, așadar, un scop legitim.

44. Publicarea pe site-ul Agenției Naționale de Integritate și al instituției căreia îi aparține declarantul, deși este adecvată *in abstracto* atingerii finalității propuse, nu este însă necesară, în condițiile în care, potrivit art. 8 din Legea nr. 176/2010, Agenția Națională de Integritate a fost înființată tocmai în vederea asigurării integrității în exercitarea demnităților și funcțiilor publice și prevenirii corupției instituționale, prin exercitarea de responsabilități în evaluarea declarațiilor de avere, a datelor și informațiilor privind averea, precum și a modificărilor patrimoniale intervenite, a incompatibilităților și a conflictelor de interese potențiale în care se pot afla persoanele prevăzute la art. 1, pe perioada îndeplinirii funcțiilor și demnităților publice.

45. Astfel, potrivit art. 10 din Legea nr. 176/2010, inspectorii de integritate desfășoară următoarele activități: primesc, colectează, centralizează și procesează date și informații cu privire la situația averii existente pe durata exercitării demnităților și funcțiilor publice, a incompatibilităților și a conflictelor de interese privind persoanele care ocupă funcții sau demnități publice; evaluează declarațiile de avere și declarațiile de interese; efectuează controlul depunerii la termen a declarațiilor de avere și a declarațiilor de interese de către persoanele prevăzute de prezenta lege; evaluează, în condițiile prezentului capitol, diferențele semnificative, în sensul prevederilor art. 18, dintre modificările intervenite în avere pe durata exercitării demnităților și funcțiilor publice și veniturile realizate în aceeași perioadă; evaluează conflicte de interese sau incompatibilități ale persoanelor care ocupă demnități sau funcții publice; întocmesc rapoarte de evaluare în cazul în care, în urma evaluării, identifică elemente de încălcare a legislației privind regimul declarării averii, al conflictelor de interese, respectiv al incompatibilităților, precum și, după caz, a legislației disciplinare, contravenționale sau penale; întocmesc rapoarte de evaluare în cazul în care, în urma evaluării, nu identifică elemente de încălcare a legislației privind regimul declarării averii, al conflictelor de interese, respectiv al incompatibilităților; aplică sancțiunile și iau măsurile prevăzute de lege în competența acestora.

46. Totodată, art. 10 din Legea nr. 115/1996 pentru declararea și controlul averii demnitarilor, magistraților, a unor persoane cu funcții de conducere și de control și a funcționarilor publici, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 263 din 28 octombrie 1996, astfel cum a fost modificată și completată prin Legea nr. 176/2010, reglementează înființarea pe lângă fiecare curte de apel a unei comisii de cercetare a averilor, formată din 2 judecători de la curtea de apel și un procuror de la parchetul care funcționează pe lângă curtea de apel. Această comisie primește rapoartele de evaluare transmise de Agenția Națională de Integritate și, dacă este cazul, pronunță o ordonanță motivată, prin care poate dispune trimiterea cauzei spre soluționare curții de apel în raza căreia domiciliază persoana a cărei avere este supusă controlului, dacă se constată, pe baza probelor administrate, că dobândirea unei cote-părți din aceasta sau a anumitor bunuri determinate nu are caracter justificat [art. 10¹ și art. 10⁴ lit. a) din Legea nr. 115/1996].

47. Mai mult decât atât, Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 492 din 28 iunie 2017, instituie, la art. 33 alin. (1), regula transparenței veniturilor salariale, statuând, în acest sens, că toate autoritățile și instituțiile publice enumerate la art. 2 alin. (1) și (3) din legea menționată vor publica la sediul propriu și pe pagina proprie de internet, în datele de 31 martie și 30 septembrie ale fiecărui an, și vor menține publicată o listă a tuturor funcțiilor din autoritățile sau instituțiile publice respective ce intră în categoria personalului plătit din fonduri publice, cuprinzând următoarele: salariul de bază, solda funcției de bază/salariul funcției de bază, indemnizația de încadrare sau indemnizația lunară, după caz; tipul, baza de calcul, cota procentuală, valoarea brută a sporurilor, compensațiilor, adaosurilor, primelor și premiilor eligibile pentru fiecare funcție, precum și baza legală a acordării acestora; valoarea anuală a voucherelor de vacanță care urmează să fie acordate pentru o perioadă lucrată de un an, precum și baza legală a acordării acestora; valoarea anuală a indemnizației de hrană care urmează să fie acordată pentru o perioadă lucrată de un an, precum și baza legală a acordării acesteia; orice alte drepturi în bani și/sau în natură, dacă este cazul, precum și baza legală a acordării acestora; orice informații cu privire la posibile limitări ale venitului salarial, precum și baza legală a acestora.

48. Așadar, există un cadru legal suficient, care permite realizarea scopului propus, respectiv asigurarea integrității în exercitarea demnităților și funcțiilor publice și prevenirea corupției instituționale, prin exercitarea de responsabilități în evaluarea declarațiilor de avere, a datelor și a informațiilor privind averea, precum și a modificărilor patrimoniale intervenite, a incompatibilităților și a conflictelor de interese potențiale în care se pot afla persoanele prevăzute la art. 1 din Legea-cadru nr. 153/2017, pe perioada îndeplinirii funcțiilor și demnităților publice, publicarea declarațiilor de avere pe site-ul instituției și al Agenției Naționale de Integritate nemaifiind necesară în aceste condiții. Prin urmare, Curtea constată că măsura aducerii la cunoștința publică a bunurilor mobile și imobile și a activelor și pasivelor financiare depășește finalitatea legii, care poate fi îndeplinită prin mecanismul juridic prevăzut deja de legislația în vigoare, așa cum s-a arătat, și, totodată nu îndeplinește exigențele testului ingerinței minime asupra dreptului fundamental prevăzut de art. 26 alin. (1) din Constituție, test prin care se evaluează caracterul necesar al măsurii.

49. Ca atare, posibilitatea ca orice persoană să acceseze aspecte detaliate ale situației financiare și materiale ale declarantului și familiei acestuia determină o fragilizare a securității persoanei, dar și a demnității sale, recunoscută în art. 1 alin. (3) și (5) din Legea fundamentală, precum și a universului

personal ce configurează viața privată și de familie a acestuia, contrar art. 26 din Constituție, revelând, prin informațiile furnizate, caracteristici ale persoanei referitoare la obiceiurile de viață, deduse din felul în care utilizează veniturile pe care le obține, modul în care le investește sau le economisește evidențiind fațete deosebit de personale din viața acestuia, care ar trebui să fie protejate din perspectiva datelor cu caracter personal. Cu titlu exemplificativ, Curtea remarcă faptul că, prin accesarea declarației de avere, se poate afla public starea civilă a persoanei (căsătorie/divorț, inclusiv modul în care s-a realizat partajul), regimul matrimonial aplicabil, dacă persoana respectivă are sau nu copii, inițiala numelui tatălui declarantului (deși textul legii nu impune acest lucru, formatul electronic al declarației obligă declarantul să indice și acest aspect al vieții sale private, pe care poate că declarantul nu dorește să îl expună dacă paternitatea nu a fost stabilită/a fost tăgăduită, actele de stare civilă nu cuprind nicio mențiune cu privire la rubrica „Tatăl”), numele rudelor de gradul I sau II dacă acestea oferă un cadou/beneficiu „neuzual” (legea ajungând să stabilească, astfel, ceea ce este sau nu uzual în raporturile de familie) sau adresa de domiciliu (referitor la care, deși se declară, legea nu prevede expres obligația anonimizării sale, cu toate că, în practică, se anonimizează această informație). Mai mult, prin elementele sale de conținut, declarația de avere aduce atingere dreptului la viață privată al unor terțe persoane, cărora declarantul este obligat să le deoaieze public numele (exemplificativ se reține: numele persoanei către care declarantul a înstrăinat bunuri mobile a căror valoare depășește 3.000 de euro fiecare și bunuri imobile înstrăinate în ultimele 12 luni, numele eventualilor coproprietari ai bunurilor imobile deținute, numele persoanei fizice beneficiare a unui împrumut din partea declarantului sau numele persoanei fizice care a acordat declarantului un împrumut — a se vedea în acest sens și *Ghidul de completare a declarațiilor de avere și de interese antereferit*).

50. Problema publicării pe internet a declarațiilor de avere pune în discuție considerarea unor date cu caracter personal ca fiind informații de interes public motivat de faptul că acestea vizează o persoană care deține o funcție/demnitate publică. Ca atare, are loc o convertire în masă a tuturor datelor cu caracter personal cuprinse în declarația de avere în informații de interes public, ceea ce, din perspectivă constituțională, echivalează cu deplasarea artificială a unor elemente componente și intrinseci dreptului la viață privată, reglementat de art. 26 din Constituție, în sfera de incidență a dreptului persoanei de a avea acces la orice informație de interes public, reglementat de art. 31 din Constituție. Curtea, în jurisprudența sa, a statuat că intervențiile legislative realizate trebuie să respecte o justă măsură pentru a nu afecta echilibrul în care se află drepturile și libertățile fundamentale, precum și elementele componente ale acestora (Decizia nr. 78 din 14 februarie 2024, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 229 din 19 martie 2024, paragraful 47). Art. 26 și 31 din Constituție se află în relație de coexistență, nu se exclud reciproc, iar prevalența, în anumite condiții și circumstanțe, a unui drept nu poate conduce la eliminarea protecției oferite de dreptul cu care acesta se află în relație de concurență, ci la adaptarea acesteia. Acestea impun un echilibru între interesul cunoașterii publice a unor informații care să confere încredere în condiția etică a persoanei publice/funcționarului public și respectarea vieții private a acestuia.

51. Curtea reține că datele cu caracter personal cuprinse în declarația de avere nu pot fi prezumate *de plano* și *ab initio* ca afectând capacitatea de exercitare a unei funcții publice (a se vedea în acest sens art. 14 din Legea nr. 544/2001 privind liberul acces la informațiile de interes public, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 663 din 23 octombrie 2001] pentru a se considera că intră în sfera de incidență a art. 31

din Constituție, o asemenea concluzie fiind în contradicție cu art. 57 din Constituție. Prin urmare, mutarea în masă a acestor date cu caracter personal, prin efectul legii, în categoria informațiilor de interes public conduce la un dezechilibru structural și axiologic între sferile de protecție ale art. 26 și 31 din Constituție.

52. Livrarea unei asemenea cantități excesive și în masă de date cu caracter personal în spațiul public, pe internet, estomparea scopului urmărit inițial prin provocarea unei forme de curiozitate publică și de lecturare a acestor declarații, expunerea declarantului unei atenții publice nerezonabile, precum și stocarea datelor și declarațiilor de avere pe un interval de timp extensiv pe internet demonstrează cu prisosință că echilibrul care trebuie să caracterizeze relația dintre cele două drepturi fundamentale antereferite este afectat. Toate acestea relevă o expunere și o diseminare în masă a datelor cu caracter personal pentru un număr considerabil de cetățeni, creând o vulnerabilitate din perspectiva protecției dreptului la viață privată al acestora. Practic, o bază de date cuprinzând informații sensibile ale cetățenilor este disponibilă oricând, oriunde și oricui, ceea ce echivalează cu înlăturarea *de plano* a garanției constituționale a protecției datelor cu caracter personal, element intrinsec al substanței dreptului la viață privată al persoanei.

53. În aceste condiții, Curtea apreciază că dispozițiile criticate nu asigură un just echilibru între cele două drepturi fundamentale aflate în concurență. Astfel, nevoia de informare a publicului și necesitatea controlului averilor nu pot conduce la o ingerință disproporționată în viața privată a persoanelor asupra cărora poartă obligația de declarare a averilor, în contextul mai sus arătat fiind justificat să primeze obligația constituțională a autorităților statale de a nu aduce atingere vieții private.

54. Ca atare, Curtea reține că, în principiu, persoanele care au, potrivit legii, obligația de a depune anual declarații de avere sunt fie numite în respectivele funcții, prin concurs/examen, fie numite printr-o decizie politică a unei autorități ori alese prin vot de către cetățeni. În cazul acestora din urmă, datorită caracterului electiv al funcției deținute sau a naturii deciziei politice de numire, Curtea consideră că este justificat un control al publicului, pe considerentul că persoana respectivă a fost propulsată într-o funcție de demnitate publică prin alegere sau numire politică (a se vedea în acest sens și Decizia de inadmisibilitate din 25 octombrie 2005, pronunțată de Curtea Europeană a Drepturilor Omului în Cauza *Wytych împotriva Poloniei*). În schimb, în ceea ce privește funcțiile obținute prin concurs/examen o astfel de expunere publică nu își găsește justificarea, din moment ce, așa cum s-a arătat, există posibilități legale pentru evaluarea declarației de avere depuse.

55. Curtea reține că problematica din cauza de față a format obiectul preocupării și pentru alte jurisdicții constituționale. Astfel, de exemplu, Curtea Constituțională a Italiei a examinat constituționalitatea unor prevederi legale cuprinse în Decretul-lege nr. 33 din 14 martie 2013 referitor la reorganizarea legislației privitoare la dreptul de acces la informații publice și obligația de dezvăluire, transparență și diseminare a informațiilor de către administrațiile publice, care impuneau obligația de publicare a datelor fiscale privind veniturile, activele, implicarea și acțiunile în societăți comerciale ale tuturor celor care dețin funcții de conducere în cadrul administrațiilor publice, obligație extinsă și la soții și rudele acestora până la gradul al doilea. Prin **Decizia nr. 20 din 23 ianuarie 2019, Curtea Constituțională a Italiei** a remarcat că problema constă în echilibrarea a două drepturi: dreptul la confidențialitatea datelor cu caracter personal, înțeles ca dreptul de a controla răspândirea informațiilor despre sine, și dreptul cetățenilor de a avea liber acces la datele și informațiile deținute de către autoritățile publice, în contextul digitalizării, care sporește atât amenințările la adresa securității personale, cât și capacitatea de a oferi acces și de a circula informații.

56. Instanța italiană de contencios constituțional a folosit testul de proporționalitate pentru a aprecia asupra constituționalității opțiunii legislative criticate și a observat că prevederea **are un scop legitim**, respectiv acela de a oferi o supraveghere publică asupra utilizării fondurilor publice și îndeplinirii funcțiilor publice, ca măsură anticorupție, însă prevederea criticată **nu are un caracter necesar, neîndeplinind exigențele ingerinței minime**. Aceasta, deoarece există soluții alternative la cea analizată, care pot echilibra atât cerințele de confidențialitate, cât și cele de transparență, ca, de exemplu, predeterminarea unor praguri de venit care trebuie depășite pentru a declanșa obligația de publicare, difuzarea anonimată a datelor, precum și **simpla înregistrare a declarațiilor personale la autoritatea de supraveghere competentă**. Curtea Constituțională a Italiei a precizat că nu este de competența sa indicarea celei mai bune soluții pentru echilibrarea drepturilor contradictorii, alegerea instrumentului considerat a fi cel mai potrivit încadrându-se în puterea de apreciere a legiuitorului.

57. De asemenea, Curtea Constituțională a Italiei a apreciat că nu poate fi acordată o prioritate automată obiectivului de transparență față de dreptul la protecția datelor cu caracter personal. Datele referitoare la venituri și avere, altele decât remunerația și plata aferente sarcinilor lor de serviciu, nu sunt neapărat legate direct de îndeplinirea rolului care le este încredințat acestor persoane. Mai degrabă, acestea oferă o reprezentare analitică a circumstanțelor financiare personale ale părților interesate și rudelor lor cele mai apropiate, fără ca aceste obligații de transparență să fie justificate prin invocarea necesității sau oportunității de a face o contabilitate/o raportare către cetățeni a fiecărui aspect al situației financiare și sociale, așa cum se procedează în cazul persoanelor cu funcții politice, în scopul menținerii raportului de încredere care alimentează consensul popular pe parcursul îndeplinirii mandatului lor.

58. Totodată, instanța constituțională italiană a considerat că obligația de a publica declarațiile în discuție este disproporționată față de scopul principal urmărit, acela de a combate corupția în administrația publică, iar publicarea unor astfel de cantități masive de date nu facilitează în niciun caz căutarea informațiilor care sunt cele mai relevante pentru scopurile stabilite (respectiv în scopul deținerii de informații autentice, pentru scopuri care includ combaterea corupției) fără utilizarea unor instrumente puternice de procesare, pe care nu este rezonabil să se presupună că cetățenii le au la dispoziție.

59. Mai mult, Curtea Constituțională a Italiei a apreciat că restrângerea dreptului la protecția datelor cu caracter personal nu are ca efecte o creștere comparabilă a protecției dreptului compensatoriu al cetățenilor de a fi corect informați și nici a interesului public de a preveni corupția și de a se opune acesteia, iar indexarea și căutarea gratuită a datelor cu caracter personal publicate pe web, cu ajutorul motoarelor de căutare larg utilizate, nu sunt în concordanță cu scopurile de a promova o conștientizare corectă a conduitei celor care dețin posturi de conducere în administrația publică și a modalităților în care resursele publice sunt folosite. Mai degrabă, aceste forme de dezvăluire riscă să permită găsirea „aleatorie” a datelor cu caracter personal, **promovând, în plus, forme de cercetare care sunt inspirate exclusiv de nevoia de a satisface simpla curiozitate a celui care le accesează**.

60. De altfel, sub acest ultim aspect, însăși Curtea Europeană a Drepturilor Omului a statuat, în jurisprudența sa, că, având în vedere progresele tehnologiei informației și posibilitățile tot mai mari de prelucrare a datelor cu caracter personal datorită automatizării, există o strânsă relație între protecția vieții private, prin intermediul art. 8 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, și protecția datelor cu caracter personal. Instanța europeană de

contencios al drepturilor omului a interpretat acest concept ca protecție a autonomiei personale împotriva amestecurilor excesive din partea subiectelor private și publice (Hotărârea din 16 februarie 2000, pronunțată în Cauza *Amann împotriva Elveției* și Hotărârea din 6 aprilie 2010, pronunțată în Cauza *Flinkkila și alții împotriva Finlandei*).

61. De asemenea, în Hotărârea din 8 noiembrie 2016, pronunțată în Cauza *Magyar împotriva Ungariei*, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a observat că interesul care stă la baza accesului la date cu caracter personal în scopuri de interes public „nu poate fi redus la setea publicului de informare despre viața privată a altora sau la dorința unui public de senzaționalism sau chiar voyeurism”, paragraful 162).

62. Curtea reține, de asemenea, și Decizia Consiliului Constituțional Francez nr. 2013-676 DC din 9 octombrie 2013 referitoare la Legea privind transparența în viața publică, prin care s-a constatat neconstituționalitatea prevederilor care impuneau publicarea declarațiilor de avere ale aleșilor locali și a declarațiilor de avere și de interese ale persoanelor care nu exercită un mandat electiv (membri ai autorităților administrative independente, membri ai cabinetelor ministeriale, înalți funcționari publici etc.). Consiliul Constituțional Francez a apreciat că această publicitate, pentru persoanele care nu exercită funcții electiv sau ministeriale, ci responsabilități de natură administrativă și care nu sunt alese, este fără legătură directă cu obiectivul urmărit și subminează în mod disproporționat dreptul la respectarea vieții private al acestor persoane. Pe de altă parte, Consiliul Constituțional Francez a hotărât că legiuitorul poate prevedea ca declarațiile de interese ale membrilor Guvernului, deputaților, senatorilor și ale tuturor aleșilor locali reglementați de lege să fie făcute publice de către Înalta Autoritate pentru Transparența Vieții Publice, în considerarea caracterului electiv al acestor funcții și a prerogativelor lor.

63. În fine, Curtea precizează că din **studiul legislației comparate în materia declarațiilor de avere** rezultă că nu există o uniformitate cu privire la modul de reglementare a acestei problematice, dar numitorul comun al legislației și al jurisprudenței rezultate din aplicarea acesteia îl constituie preocuparea pentru asigurarea unui nivel de protecție a drepturilor celor care, potrivit legii, trebuie să își declare averea, astfel încât să existe un echilibru între conținutul declarației de avere și drepturile persoanelor stabilite prin lege să depună o asemenea declarație. Varietatea de soluții legislative pentru care statele europene au optat în ceea ce privește problematica în discuție poate reprezenta un argument în sensul că statul român are posibilitatea să reglementeze în maniera pe care o consideră adecvată, cu respectarea dreptului la viață privată, fără să fie constrâns să impună obligații atât de intruzive în viața privată și de familie a declarantului. Astfel, de exemplu, în **Belgia** declarația de avere se păstrează în plic închis; în **Franța** declarația de avere este nepublică, cu excepția celei a membrilor Guvernului, a senatorilor, a deputaților, a membrilor Parlamentului European, a membrilor Colegiului Înaltei Autorități pentru Transparența Vieții Publice, a președintelui Republicii, a candidaților la funcția de președinte; în **Germania** nu există obligația funcționarilor publici de a-și declara averea; în **Portugalia** declarația de avere poate fi consultată în mod liber de orice cetățean; în **Slovenia** declarația de avere este disponibilă public în partea referitoare la veniturile și bunurile obținute în perioada ocupării unei funcții publice sau a desfășurării unei activități și în termen de un an de la încetarea funcției sau activității.

64. Curtea subliniază că sistemul românesc privind regimul declarațiilor de avere este unul dintre cele mai intruzive în privința vieții private din spațiul european, oferind cele mai puține garanții de protecție a acesteia. Toate considerentele mai sus

dezvoltate pledează nu pentru eliminarea obligației persoanelor prevăzute de lege de a da declarații de avere, ci doar pentru ca aceste declarații să nu mai fie publice, urmând ca ele să fie înaintate Agenției Naționale de Integritate, care să le gestioneze potrivit competențelor prevăzute de lege. Așadar, într-un stat de drept verificarea standardelor de integritate ține de controlul instituțional, realizat prin autoritatea menționată, care este înzestrată, potrivit legii, cu prerogative care îi asigură eficiența în asigurarea standardelor de integritate. În acest sens, Curtea reține că acest organism este Agenția Națională de Integritate, care a fost înființată ca urmare a Deciziei Comisiei Europene nr. 928 din 13 decembrie 2006 de stabilire a unui mecanism de cooperare și de verificare a progresului realizat de România în vederea atingerii anumitor obiective de referință specifice în domeniul reformei sistemului judiciar și al luptei împotriva corupției, publicată în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene, seria L, nr. 339 din 2006, fiindu-i conferite responsabilități în domeniul verificării patrimoniului, al incompatibilităților și al conflictelor de interese potențiale, precum și capacitatea de a adopta decizii obligatorii care să poată duce la aplicarea unor sancțiuni disuasive (a se vedea și paragrafele 45 și 46 din prezenta decizie). Curtea de Justiție a Uniunii Europene a statuat că Legea nr. 176/2010 pune în aplicare al doilea obiectiv de referință care figurează în anexa la Decizia 2006/928/CE din 13 decembrie 2006 a Comisiei de stabilire a unui mecanism de cooperare și de verificare a progresului realizat de România în vederea atingerii anumitor obiective de referință specifice în domeniul reformei sistemului judiciar și al luptei împotriva corupției, publicată în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene, seria L, nr. 354 din 14 decembrie 2006, iar, în considerarea acesteia, din deciziile imperative ale Agenției Naționale de Integritate este necesar să rezulte sancțiuni disuasive (Hotărârea din 4 mai 2023, pronunțată în Cauza C-40/21, paragraful 60), sens în care Curtea observă că prezenta decizie nu examinează sancțiunile stabilite de lege, iar Agenția Națională de Integritate își prezervă toate competențele și prerogativele care îi permit să își desfășoare activitatea în mod eficient și în coordonatele legii, aspecte subliniate și de evaluările Comisiei Europene în perioada de aplicare a MCV.

65. Totodată, Curtea reține că, în anul 2023, Comisia Europeană, având în vedere că toate obiectivele de referință stabilite în Decizia 2006/928/CE au fost îndeplinite în mod satisfăcător, a apreciat că nu se mai justifică menținerea mecanismului menționat, astfel că a adoptat Decizia (UE) 2023/1.786 a Comisiei din 15 septembrie 2023 de abrogare a Deciziei 2006/928/CE de stabilire a unui mecanism de cooperare și de verificare a progresului realizat de România în vederea atingerii anumitor obiective de referință specifice în domeniul reformei sistemului judiciar și al luptei împotriva corupției, publicată în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene, seria L, nr. 229/94 din 18 septembrie 2023. În acest context și ținând seama de competențele Agenției Naționale de Integritate, constatarea neconstituționalității obligației de publicare pe site-ul de internet al acesteia, precum și pe cel al instituției în care declarantul își desfășoară activitatea, a declarației de avere este o expresie a unei realități adaptate stadiului actual de evoluție a societății românești, în care valorile democrației s-au consolidat și au fost conștientizate la nivel larg, iar protecția datelor cu caracter personal reprezintă un reper constituțional esențial, în special în contextul dezvoltării fără precedent a tehnologiilor informaționale de tipul inteligenței artificiale și al proliferării amenințărilor la adresa securității juridice a persoanei prin utilizarea la scară largă a acestor informații sensibile.

66. Ca atare, **textul Constituției se opune unei prelucrări în masă a datelor cu caracter personal prin publicarea declarațiilor de avere cu consecința expunerii persoanei unei nejustificate atenții publice**. Curtea subliniază că

dezvoltarea tehnologiilor de inteligență artificială face posibilă crearea unor modele și tipare comportamentale personalizate în raport cu fiecare declarant în parte, ceea ce, coroborat cu abundența informațiilor private devalate, prin efectul legii, în spațiul public, prezintă un risc în sensul desconsiderării demnității umane și a individualității persoanei, fragilizând până la anulare protecția constituțională de care aceasta trebuie să se bucure în privința vieții sale private.

67. În condițiile expuse, în considerarea celor reținute de Curtea Europeană a Drepturilor Omului în Decizia de inadmisibilitate din 25 octombrie 2005 pronunțată în Cauza *Wypych împotriva Poloniei*, legiuitorul are o marjă de apreciere în sensul de a reglementa, în ceea ce privește persoanele care ocupă funcții de demnitate publică (alese sau numite), **o declarație publică de interese financiare** al cărei conținut să valorifice elementele de încadrare a intereselor lor financiare/patrimoniale în anumite segmente și praguri valorice, fără a fi detaliate, pentru că orice detaliu poate conduce la identificarea și răspândirea în spațiul public a unor date cu caracter personal. În schimb, pentru toate demnitățile și funcțiile publice **declarația de avere** se va transmite numai Agenției Naționale de Integritate.

68. În concluzie, Curtea constată că prevederile art. 3 alin. (2) din Legea nr. 176/2010 încalcă dispozițiile art. 1 alin. (5) cu referire la principiul legalității, iar prevederile art. 12 alin. (6) din aceeași lege încalcă dispozițiile art. 26 alin. (1) privind viața privată și cele ale art. 147 alin. (4) din Constituție referitoare la obligativitatea deciziilor Curții Constituționale.

69. Având în vedere că, potrivit art. 31 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, în caz de admitere a excepției, Curtea se va pronunța și asupra constituționalității altor prevederi din actul atacat, de care, în mod necesar și evident, nu pot fi dissociate prevederile menționate în sesizare, se impune, în raport cu art. 26 alin. (1) și art. 147 alin. (4) din Constituție, și admiterea excepției de neconstituționalitate a prevederilor **art. 6 alin. (1) lit. d) din Legea nr. 176/2020**, care au următorul conținut normativ: „*Persoanele responsabile cu implementarea prevederilor referitoare la declarațiile de avere și declarațiile de interese au obligația să se înregistreze în această calitate pe e-DAI și au următoarele atribuții: (...) d) asigură afișarea și menținerea declarațiilor de avere și ale declarațiilor de interese, prevăzute în anexele nr. 1 și 2, pe pagina de internet a instituției, în termen de cel mult 30 de zile de la primire, prin anonimizarea adresei imobilelor declarate, cu excepția localității unde sunt situate, adresei instituției care administrează activele financiare, a codului numeric personal, precum și a semnăturii olografe. Declarațiile de avere și declarațiile de interese se păstrează pe pagina de internet a instituției și a Agenției pe toată durata exercitării funcției sau mandatului și 3 ani după încetarea acestora și se arhivează potrivit legii.*”

70. Curtea observă că prezenta decizie nu reprezintă un reviriment jurisprudențial, ci o continuare a liniei sale jurisprudențiale impuse prin deciziile nr. 415 din 14 aprilie 2010 și nr. 1.018 din 19 iulie 2010. Într-adevăr, în jurisprudența sa au existat decizii ulterioare acestora care au vizat caracterul public al **declarațiilor de interese** (Decizia nr. 204 din 29 aprilie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 349 din 13 iunie 2013, Decizia nr. 207 din 29 aprilie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 363 din 18 iunie 2013, Decizia nr. 316 din 18 iunie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 520 din 20 august 2013, Decizia nr. 495 din 7 octombrie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 857 din 24 noiembrie 2014, paragraful 24, Decizia nr. 385 din 27 mai 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 530 din 16 iulie 2015, paragraful 19, sau Decizia nr. 680 din 20 octombrie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 25 din 14 ianuarie 2016,

paragraful 27), prin care Curtea a statuat că „soluția legislativă a publicării declarațiilor de interese este justificată prin prisma scopului legal al Agenției Naționale de Integritate de asigurare a integrității în exercitarea demnităților și funcțiilor publice și prevenire a corupției instituționale, iar pe de altă parte, că publicarea acestor declarații se realizează, potrivit art. 6 alin. (1) lit. e) din Legea nr. 176/2010, prin anonimizarea datelor cu caracter personal, fiind astfel asigurate garanții împotriva unor ingerințe arbitrare. În aceste condiții, Curtea a constatat că fiind neîntemeiată critica privind încălcarea dispozițiilor art. 26 din Constituție și art. 8 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale”. De asemenea, prin Decizia nr. 309 din 5 iunie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 581 din 4 august 2014, Curtea a menționat *tale quale* caracterul public al declarațiilor de avere și interese, având în vedere cuprinsul normativ al textului analizat, dar, în realitate, decizia se referă la declarația de interese, pentru că obiectul cauzei care a determinat ridicarea respectivei excepții viza aspecte care țineau de situația de incompatibilitate în care s-a aflat autorul excepției soluționate cu acel prilej, și nu de ipoteza declarării/nedeclarării averii. Prin urmare, această decizie nu prezintă niciun fel de relevanță în coordonatele cauzei de față. În același sens, Curtea observă că în cauza soluționată prin Decizia nr. 309 din 5 iunie 2014, Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal a respins cererea de sesizare a Curții Constituționale cu dispozițiile Legii nr. 176/2010 referitoare la activitatea de evaluare a declarațiilor de avere efectuată de inspectorii de integritate și a investit instanța de contencios constituțional doar cu examinarea dispozițiilor legale cuprinse în Legea nr. 176/2010 privitoare la declarația de interese (a se vedea Încheierea din 12 noiembrie 2013, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal în Dosarul nr. 1.934/54/2011).

71. Apreciind că, în societatea românească, atât prezența instituțională a Agenției Naționale de Integritate, cât și legislația privind declararea patrimoniului celor care ocupă funcții publice stabilite de lege sunt deopotrivă necesare și democratice, Curtea, examinând sesizarea, legea, dreptul comparat și jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului și a Curții de Justiție a Uniunii Europene, în raport cu dispozițiile Constituției, consideră ca fiind necesară elaborarea unei legislații actualizate și raportate la evoluția societății, cu determinarea sferei persoanelor obligate la depunerea declarației de avere și a celei de interese, cu păstrarea scopurilor și finalităților pe care le va stabili Parlamentul în opera sa de legiferare în acest domeniu. Ținând cont de faptul că fenomenul corupției și al practicilor asociate acesteia la nivel politic, birocratic și administrativ trebuie în continuare prevenit și combătut, legiuitorul are obligația de a elabora un cadru normativ eficient care să permită îndeplinirea standardelor de integritate specifice unui stat de drept. În acest sens, Curtea subliniază necesitatea sistematizării și codificării legislației în materie și a elaborării și adoptării unui cod de integritate și transparență în exercitarea funcțiilor publice.

72. Totodată, Curtea subliniază că prezenta decizie produce efecte doar pentru viitor și nu privește declarațiile de avere depuse anterior publicării acesteia în Monitorul Oficial al României, Partea I. Revine legiuitorului, așa cum s-a arătat *supra*, competența de a pune de acord prevederile ce au format obiectul controlului de constituționalitate cu dispozițiile Constituției.

73. În final, Curtea reamintește considerentele de principiu statuate prin Decizia Plenului Curții Constituționale nr. 1 din 17 ianuarie 1995, precitată, privind obligativitatea deciziilor sale pronunțate în cadrul controlului de constituționalitate, potrivit cărora puterea de lucru judecat ce însoțește actele jurisdicționale, deci și deciziile Curții Constituționale, se atașează nu numai dispozitivului, ci și considerentelor pe care se sprijină acesta.

74. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1-3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi, în ceea ce privește dispozițiile art. 3 alin. (2) din Legea nr. 176/2010, și cu majoritate de voturi, în ceea ce privește dispozițiile art. 6 alin. (1) lit. d) și ale art. 12 alin. (6) din Legea nr. 176/2010,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

1. Admite excepția de neconstituționalitate ridicată de Dumitrița Laura Chițan în Dosarul nr. 45/301/2018 al Tribunalului București — Secția a II-a contencios administrativ și fiscal și constată că dispozițiile art. 3 alin. (2) din Legea nr. 176/2010 privind integritatea în exercitarea funcțiilor și demnităților publice, pentru modificarea și completarea Legii nr. 144/2007 privind înființarea, organizarea și funcționarea Agenției Naționale de Integritate, precum și pentru modificarea și completarea altor acte normative sunt constituționale în măsura în care nu se referă și la drepturile și obligațiile soțului/soției declarantului, precum și ale copiilor majori aflați în întreținerea acestuia.

2. Admite excepția de neconstituționalitate ridicată de aceeași autoare în același dosar al aceleiași instanțe și constată că dispozițiile art. 6 alin. (1) lit. d) și art. 12 alin. (6) din Legea nr. 176/2010 privind integritatea în exercitarea funcțiilor și demnităților publice, pentru modificarea și completarea Legii nr. 144/2007 privind înființarea, organizarea și funcționarea Agenției Naționale de Integritate, precum și pentru modificarea și completarea altor acte normative sunt neconstituționale.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Tribunalului București — Secția a II-a contencios administrativ și fiscal și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 29 mai 2025.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
MARIAN ENACHE

Magistrat-asistent,
Valentina Bărbățeanu

OPINIE CONCURRENTĂ

În **acord** cu soluția de **admitere** pronunțată de Curtea Constituțională cu privire la dispozițiile art. 3 alin. (2) din Legea nr. 176/2010 privind integritatea în exercitarea funcțiilor și demnităților publice, pentru modificarea și completarea Legii nr. 144/2007 privind înființarea, organizarea și funcționarea Agenției Naționale de Integritate, precum și pentru modificarea și completarea altor acte normative, prin care a constatat că dispozițiile antereferte sunt constituționale în măsura în care nu se referă și la drepturile și obligațiile soțului/soției declarantului, precum și ale copiilor majori aflați în întreținerea acestuia, considerăm că se impunea ca soluția să fie reținută **prin raportare la prevederile art. 26 alin. (1) din Constituție** cu referire la viața intimă, familială și privată, pentru argumentele ce vor fi prezentate în continuare:

1. Potrivit art. 26 alin. (1) din Constituție, autoritățile publice trebuie să respecte și să ocrotească viața intimă, familială și privată. Totodată, libera dezvoltare a personalității umane și demnitatea omului, valori consacrate în art. 1 alin. (3) din Constituție, nu pot fi concepute fără respectarea și ocrotirea vieții private. Dreptul la respectul și ocrotirea vieții intime, familiale și private face parte din categoria drepturilor și libertăților fundamentale, fiind expres prevăzut și în art. 8 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, prevedere ce impune, în principal, obligația negativă din partea autorităților statului de a nu face nimic de natură a stânjeni exercițiul dreptului la viață privată.

2. În jurisprudența Curții Constituționale s-a reținut că Legea fundamentală nu definește noțiunea de viață intimă, familială și privată, însă în jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului [Cauza *Niemetz împotriva Germaniei* (1992)] s-a decis că protecția vieții private nu acoperă doar sfera intimă a relațiilor

personale, ci și „dreptul individului de a lega și dezvolta relații cu semenii săi”, aceasta deoarece „ar fi prea restrictivă limitarea noțiunii de viață privată la un cerc interior în care individul își trăiește viața personală așa cum crede de cuviință”. Prin urmare, în sensul jurisprudenței Curții Europene, elementul definitoriu al dreptului la viață intimă, familială și privată se referă la sfera relațiilor interumane (Decizia nr. 239 din 10 mai 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 540 din 24 iunie 2005).

3. Totodată, în Decizia nr. 204 din 31 martie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, paragraful 45, instanța de contencios constituțional a constatat că nici prevederile Constituției, nici Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale nu interzic consacrarea legislativă a ingerinței autorităților statului în exercitarea dreptului la viață intimă, familială și privată. Astfel, pentru a răspunde exigențelor art. 8 paragraful 2 din Convenție, o astfel de ingerință trebuie să fie prevăzută de lege, să urmărească unul dintre scopurile legitime menționate în text, respectiv securitatea națională, siguranța publică, bunăstarea economică a țării, apărarea ordinii și prevenirea faptelor penale, protejarea sănătății sau a moralei, ori protejarea drepturilor și libertăților altora, și să fie necesară într-o societate democratică pentru atingerea scopului respectiv. În plus, în conformitate cu jurisprudența în materie a Curții Europene a Drepturilor Omului, actul normativ care reglementează măsuri de natură să producă ingerințe în exercitarea dreptului la viață privată și de familie trebuie să conțină garanții adecvate și suficiente pentru a proteja persoana de eventualul comportament arbitrar al autorităților statale. În acest sens sunt, spre exemplu, Hotărârea din 6 septembrie 1978, pronunțată în Cauza *Klass și alții împotriva Germaniei*,